
TORNAI JÓZSEF

Mint a vízbefűlt

Kheirón csak arra nem számított
hogy nem mindenki világmegismerő
eszme-állat mint ő

legelésznek párzanak napoznak
a tengerparton

sok kentaur hisz az istenekkel sétáló
törpe- és óriásmestereknek

kiscsikók maradnak nagyon tetszik nekik
az órégen elhangzott nóta
ha csak nem lesztek olyanok mint a gyermekek

ó az átok hogy vigyáznia kell kinek
nyithatja föl a szemét

évezredes vastag szemhéjak
a homlok alatt mozdulatlan éj-tócsa
a homlok fölött

filozófiai zászló sehol
a szabadság ünnepein
mennyei népmesék fölvirágzott templomokban
kígyóméreg csöpög az oltárkövön ó

hát magukra maradnak a Buddhák
Nágárdzsunák Kopernikuszok Darwinok
Nietzschék Freudok asztrofizikusok
Kheirón a rokonaival is csak
a halászlé főzésről
új autóárakról fecseghet

a barátaival is a
szerelmeivel is a költészet lángelméi
hang-sötétben mikrofon-csőrű varjak

szőke és szürke és acélfekete hordák
károgása-pancsolása
szutykos reflektor-bólé

banalítás-ragacs pornóistennők
fétisek csókolgatása
az értelem méne nem fogan

Kheirón lehajtott fejjel
a neonfényel elűzött ősatyák
városaiban sehol sziget bugyutaság-ürülék
szusszan-ragyog

így reménykedik de lehet-e
még kozmoszt lélegezni a fűrészgépek
fogai közt vonagló erdőkben

négy patával s két kézzel nyúlva
a gyanakvó napkorong felé mint a vízbefűlt

Aztán

A kentaurok tudják a kentaur lénye
először a föld része
aztán a Napé-Holdé-Fiastyúké
aztán a Tejúté

aztán a 130 milliárdnyi galaxisé

aztán a multikozmoszé
aztán a multijelené multijövőjé
kikerekedve a multiidőből-időtlenségéből
multiúrből-úrtelenségéből

a kentaurok tudják a kentaur lénye
íme a széll-el-páváskodó Alkotóvarázsé és a
szalmavirág azt énekli

íme a szirmom
íme a lelke

de lelke nincs
de szirmom nincs de

semmim nincs a világfa-csúfoló
játékokból

Kentaur-dal

Népdalokkal a fejemben
én a kentaur-jelenben
csak jövőmre sandítok
mi lesz hogy lesz
lesz-e még lesz
ez szügyemben a titok

a föld megmarad-e földnek
vagy csak egy agyag-kopasz
csillag lesz a Tejút alján
hisz tegnap is hírek jöttek
elviszi egy napszél-hullám
a pillanatnyi tavaszt

isteneknek volt szeszélye
lelket lökni a vak égre
s nem törődve már tovább
megmarad-e a sok röglény
azt se tudva mi a törvény
mely sorsuknak szab határt

így dünyögve egy-egy nótát
válogatva ősi formák
szövegében remeket
azt gondolom ilyen kincsek
birtokában nyelvemet
a sír se zabálja meg

fújom hang nélkül a gazdag
ritmusokkal teli rakott
búsongás emlékeit
amiket rám azok hagytak
kiknek szava egyre halkabb
ahogy az idő törik

honnan jönnek hol aludtak
míg Bartók s Kodály nyomán
megszállták a koponyám
s hiába hogy a sok dúvad
tiport rajtunk véresen
eltiporni sose tudtak

szóljatok hát keltsetek hát
hajnalban még mielőtt
az értelem kése megvág
hívjatok Tiszta Erők
visszhangozza vápa hegyhát
a legnagyobb örömet

Öreg kentaur-szív

Már csak szimbólumként
leng fejemen egy-két
szálnyi régi haj
de ha érdemrendnek
harapom a melled
érmét semmi baj

fölöttem az arcod
ajaj hogy viharzott
mikor már beléd-
eveztem-csobogtam
csak nehogy kioltsam
hús-bokrod tüzét

így aztán álmomban
olyan harcsa voltam
ki hálóidat
addig húzta-tépte
míg magát ítélve
beléd is akadt

reggel csak nevettem
hogy fél-révületben
ím nekem jutott
exaltációja
tested missziója
a gyönyör-hozód

vágy-kövezte oltár
te nem gúnyolódtál
öregségemen
tudtad a szépséged
rohamán fölébred
kentaur-szívem